

nær sagt i denne Time, idet han i sine Forslag viser, ja, jeg tør godt gjentage det, den mest ubegrændede Tillid til Ministeren og til den Raade, hvorpaa denne vil anvende Pengene, en Tillid, der er saa stor, som den overhovedet kan gives nogen Minister. Jeg vil ikke bestride Rigtigheden af hans Forslag, men jeg siger kun dette, fordi det forekommer mig at være befyndeligt, at de ere fremkomne fra et Medlem, som ikke kan finde Udtryk stærke nok, hver Gang vi behandle en Sag, til at bebrejde os vort venlige Sindelag lige over for Ministeren. Det er af den Grund, jeg fremsætter disse Bemærkninger, thi med Hensyn til Forslagenes praktiske Udførelse vil jeg ikke bestride, at det ærede Medlem maasse har Ret. Men selv om det ærede Medlem tror, at jeg er saa venligsinde lige over for Ministeren, saa vil jeg dog sige ham, at jeg nærer nogen Betænkelighed ved at give den ærede Minister denne ubegrændede Ret til at benytte Pengene som han vil, thi hørte jeg ikke feil, saa lod den ærede Minister os i sit sidste Foredrag forstaa, at han vilde anvende Pengene, hvor han mente, at Trangen var størst, og det kan jeg godt forstaa. Vel hørte jeg den ærede Minister indrømme, at de fleste Sparekasser kunde trænge, men saa bliver det altsaa afhængigt af Ministerens Skjøn, hvor Trangen er størst. Den ærede Minister er jo i Kjøbenhavn; ja, jeg betvivler nu ikke, at Trangen i Kjøbenhavn er saa stor, at Kjøbenhavn godt kan bruge de 5 Millioner og flere til, og hvis den ærede Minister nu kom til den Erkjendelse, at Trangen er større i Kjøbenhavn og Omegn end andre Steder i Landet — det er jo vanskeligt at have nogen Mening om — saa kan han jo anvende Pengene her. Naar man altsaa stemmer for Forslaget i god Tro til, at man til en vis Grad — vi ere jo alle enige om, at videre kan man ikke komme — tilfredsstiller den Trang, der er i Befolkningen, saa har man jo ikke nogen Bished for, at ikke — jeg vil ikke sige alle Steder, men mange Steder — Trangen aldeles ikke bliver afhjulpen. Jeg vil benytte mig af Leiligheden til at fremhæve et andet Forslag, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) fremkom med, nemlig om Kreditbeviserne. Den Lånke er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem i. Jeg beklager ogsaa, at det lader til, at Liden ikke kan række til, for at komme ind paa en Forhandling af den Art. Maasse det heller ikke kunde lykkes at komme til noget Resultat i den Henseende, og maasse den ærede Minister heller ikke vilde indlade sig paa at gaa ind paa et saadant Forslag, jeg veed Intet derom. Men hvis det overhovedet var muligt at komme ind paa denne Sag, da lod jeg gjerne Alt dette ligge, og gik med til en Forhandling derom. Rigsdagen kunde jo blive forlænget, hvad jeg ikke paa nogen mulig Maade ønsker — jeg ser hellere, at den slutter i Dag end i Morgen. — men for Sagens Skyld og for

Folkets Skyld kunde det maasse være heldigt. For mit Vedkommende anser jeg det for en sund og ganske rigtig Lånke, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds fremsatte. Jeg tror, at det ærede Medlem nævnte 25 Millioner. Det er nu en Skjønssag, jeg havde ikke Noget imod, om det blev 30 Millioner, men jeg ser meget vel, at det er en stor finansiel Operation, der kræver større Overveelse end den, der kan leevnes os Tid til at foretage i det korte Tidsrum, vi have tilbage, men i alt Fald vil jeg henstille denne Lånke, naar man overhovedet vil gjøre Noget ved denne Sag. Jeg negter ikke, at jeg nærer megen Betænkelighed ved at stemme for Lovforslaget. Jeg tror ikke, at det paa nogen Maade kan tilnærmelsesvis raade Bod paa den Trang, der er til Stede, og jeg kan med min bedste Villie ikke se Andet, end at der vil blive Nogle, som faae Noget, og Andre, som slet Intet faae. Det er det, der vækker min Betænkelighed. Hvis man derimod kunde komme ind paa en Forhandling af den Lånke, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) nævnte, om et større Beløb paa 25—30 Millioner Kr. i kreditbeviser, da vilde jeg anse det for heldigt, og jeg skal tilsøje, hvorfor jeg saa gjerne holder paa denne Lånke. Vi have nemlig udført den før, og jeg har med egne Dine set, hvor grumme gjerne Folk holde paa disse Papirer. Jeg er overbevist om, at det er et Papir, som vil løkke, om jeg maa bruge det Udtryk, ikke saa faa Penge frem af Skufferne, hvor de ligge stille og vente paa gunstige Konjunkturer. Kreditbeviserne vilde løkke dem frem, det er et overordentlig behageligt Papir; det giver en god Rente og er let realiserbart, det er et sikkert Papir, og jeg siger ikke for Meget, naar jeg antager, at de Herrer have samme Erfaring som jeg for, at forrige Gang, da vi havde Kreditbeviser, saae man dem sjældent, thi de Folk, som havde dem, lod dem ikke slippe ud af Hænderne før den Dag, de vare indkaldte. En finansiel Operation af den Art er efter min Mening en Forhandling værd, og kunde man komme ind paa den, ønskede jeg det gjerne. Hvad der her foreligger, har for mig ingen Betydning; jeg vil ikke sige, at jeg vil stemme imod det, thi det, at man kan hjælpe Nogle, selv om ogsaa Mange skulle faa den samme Hjælp, er dog altid Noget værd, og tror Flertallet i denne Sal, at man bør gjøre det, godt, saa vil jeg gaa med, men jeg har sølt Trang til at udtale, at jeg paa ingen som helst Maade venter mig det deraf, som de ærede Forslagsstillere og da navnlig den første Forslagsstiller har udtalt, og ikke venter, at det vil kunne gjøre saa stor Nytte, som det efter hans Motivering lod til, at han antog. Jeg tror, det er en Bidsfarelse, og naar man ikke kan komme længere end til, hvad jeg overhovedet kan se, at der kan komme ud af dette